

handelen for 90 Øre pr. Pd., kun indbringer den grønlandske Fisker $\frac{1}{2}$ —1 Øre pr. Pd.“ Da nu Indenrigsministeren har fastsat Priserne for Fisk, vil jeg tillade mig at spørge ham, om det er *den* Pris, han har fastsat for Hellefisk i Grønland. Naar Grønlænderne for en Fisk, der i København — naturligvis efter at være undergaaet forskellige Forandringer, det lader jeg ikke ude af Betragtning — sælges for den høje Pris af 90 Øre pr. Pd., kun faar $\frac{1}{2}$ —1 Øre pr. Pd., synes jeg nok, at der er Anledning til fremdeles at paa kalde den ærede Ministers Opmærksomhed for denne Sag og paa det mest indtrængende opfordre ham til at tage sig af de Takster, hvorefter Grønlænderne betales for deres Arbejde, og se at faa dem satte op, saa at de staa i nogenlunde rimeligt Forhold til Varernes egentlige Værdi.

Det ærede Medlem for Sorø Amts 1ste Valgkreds (Zahle) mente, at man burde søge at komme bort fra Monopolhandelen paa lempelig Maade, han vilde ikke anbefale straks at ophæve den, men nøjes med foreløbig at skille Handelen fra Administrationen. Heri er jeg ganske enig. Hvis man fuldstændig gav los og straks aabnede det grønlandske Marked for alle og enhver, vilde der maaske blive en saadan Konkurrence, at det i høj Grad vilde gaa ud over Grønlænderne. Da den ærede Minister er af samme Anskuelse, er jeg altsaa ogsaa enig med ham. Man bør søge at arbejde hen til, at Grønlænderne efterhaanden ved Indførelse af Selvstyre, bedre Undervisning og større Kundskaber om Erhvervsforhold udvikles til at kunne tage sig af deres egne Sager. Derefter kan man give los paa Monopolhandelen, saa den efterhaanden afvikles og eventuelt til sidst forsvinder. Herom sagde det ærede Medlem for Sorø, at det maaske var den rigtigste Vej at give Grønlænderne Lov til at forhandle visse Varer direkte til andre end den grønlandske Handel, t. Eks. til andre Købmænd her i Danmark, og jeg vilde finde, at her maaske er et Omraade, hvor man kunde begynde. Hvornaar man er i Stand til at begynde, kan jeg ikke sige, men det forekommer mig, at her kunde man begynde, thi denne Fisk, som saaledes er bleven forhandlet her til København, er jo fra første Færd ikke bleven forhandlet gennem den grønlandske Handel, men Kolonibestyrerne have kunnet søge Kunder henede, hvor der er Afsætningsmarked for de Varer, de opkøbe af Grønlænderne. Altsaa er Handelen Medvirken ved disse Varers

Salg ikke absolut nødvendig. Det er slaaet fast ved den Maade, hvorpaa disse Varer have været forhandlede tidligere, og det kunde være, at det, Kolonibestyrerne kunne gøre, kunne Grønlænderne selv gøre. Maaske kunne de ikke selv gøre det i dette Øjeblik, men efterhaanden som de udvikle sig — og det vil jeg haabe ikke maa tage alt for lang Tid —, ville de med Hensyn til denne Fisk kunne komme i direkte Forhold til Kunderne i København og derved faa de Priser for deres Varer, som disse virkelig ere værd. Jeg vil henstille dette til den højtærede Minister. Men selv om Sagen ikke kan tvinges ind i denne Gænge, vil jeg dog bede den højtærede Minister virke for — hvis det er de Priser, den højtærede Minister har fastsat deroppe, som ere nævnte her i en sagkyndig Artikel til „Berlingske Tidende“ — hurtigt at faa forandret disse Priser, saaledes at Grønlænderne kunne faa noget mere for deres Arbejde. Priserne ere saa lave, at man med Rette maa forundres derover.

Naar jeg nu taler om den Pris, man byder Grønlænderne for deres Fisk, vil jeg dog samtidig betone, at det er ikke den eneste Vare, Grønlænderne faa alt for lidt for. Jeg har tidligere omtalt disse Forhold og skal kun her ganske kort skitser, hvorledes Forholdet er. Efter de Takster, jeg har set paa Tryk, og som findes i de Reglementer, som ere gældende for Grønlænderne, giver man for et prima Bjørneskind 40 Kr.; men finder man noget at udsætte derpaa, bliver Prisen 20 Kr. Men disse Varer kunne her gaa op til en Pris af 4—5—6—700 Kr., saa jeg tror, at der ogsaa her er et Misforhold til Stede. Det samme er Tilfældet med de værdifulde Ræveskind. For et første Klasses Blaarræveskind betales der Grønlænderne 6 Kr., for et anden Klasses 4 Kr. 50 Ø. og for et tredje Klasses 3 Kr. Men det er en Kendsgerning, at selv om man ikke tager Hensyn til, hvad disse Skind gaa op til i Detailhandelen, saa er den Pris, selve Handelen faar for dem af Mellemanderne, saa høj, at der alene der er et Misforhold. Det er saaledes, at Embedsmændene deroppe for at indhandle disse værdifulde Varer faa et Gratiale i Forhold til den Pris, Handelen faar ved at sælge dem til videre Forhandling, og det er en Kendsgerning, at Gratialerne for Blaarræveskind have været beregnet efter en Pris af 2—300 Kr. pr. Styk. I Fjor oplyste jeg efter Statsrevisionens Betænkning, at Gennemsnitsprisen for Ræveskind i København var